

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.196 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HAESEVOETS, die loco advocaat P. DE GROOTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Emirdag op 20 juli 1968 en van Turkse nationaliteit te zijn.

Tevens verklaart verzoeker op 5 mei 2004 met een geldig visum en paspoort België te zijn binnengekomen, naar aanleiding van zijn huwelijk met mevr. S.P. van Belgische nationaliteit op 7 mei 2002.

Op 29 juni 2004 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 1 juli 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 28 oktober 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient op 23 november 2004 een verzoek tot herziening in tegen deze beslissing, dat ingevolge de gewijzigde procedure zoals onder meer bepaald door artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder voorwerp wordt en wordt omgezet in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 11 december 2007 wordt het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 4698.

Op 1 februari 2007 wordt een tweede beroep tot nietigverklaring verworpen bij arrest nr. 6884, tengevolge van het gezag van gewijsde van het arrest van 11 december 2007.

Op 20 december 2007 wordt het huwelijk nietig verklaard bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Verzoeker heeft beroep ingediend tegen dit vonnis.

Op 25 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 7 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

*“in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Frans spreekt, hier werkt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Dat hij lang legaal in België zou hebben verbleven volstaat niet om zijn verblijf toe te staan. Zijn aanvraag tot vestiging werd hem immers geweigerd. Hierop diende hij een verzoek tot herziening in wat in eerste instantie ontvankelijk werd verklaard en waardoor hem een bijlage 35 werd overhandigd. De procedure ten gronde werd opgestart en het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door arrest nr 4698 dd 11.12.2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn bijlage 35 werd vervolgens ingetrokken.

Verder worden de buitengewone omstandigheden verondersteld aanwezig te zijn indien de aanvraag werd ingediend in legaal verblijf en wanneer alle voorwaarden voor het verkrijgen van een machtiging

tot verblijf zijn vervuld zijnde ofwel als student ofwel door het verkrijgen van een arbeidskaart, beroepskaart ofwel op grond van samenwonen ofwel als zelfstandige werknemer die onderdaan is van een land in Centraal- of Oost-Europa. Dit is in casu niet het geval. Uit het KB houdende de uitvoering van de wet van 30/04/1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers blijkt uit art 2 dat volgende persoon is vrijgesteld van een arbeidskaart: de onderdaan van een Lidstaat van de Europese Economische Ruimte en MITS HIJ ZICH MET HAAR VESTIGT OF KOMT VESTIGEN haar echtgenoot. In casu is dit niet het geval. Betrokkene's echtgenote heeft de Belgische nationaliteit doch betrokkene kan niet genieten van het vestigingsrecht daar hij niet samenwoont met zijn echtgenote. Het gegeven dat betrokkene in België arbeid verricht kan dan ook niet weerhouden worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wetten van 15/09/2006 en 27/12/2006.

Wat de nietigverklaring van zijn huwelijk betreft, betrokkene kan een zich laten vertegenwoordigen door een raadsman betreffende de procedure van hoger beroep.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

2. Over de rechtspleging

Door een materiële vergissing van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aan verzoeker de nota van de verwerende partij betekend samen met de vraag een repliekmemorandum in te dienen binnen een termijn van vijftien dagen.

Verzoeker heeft op 9 januari 2009 een repliekmemorandum aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd. Echter in het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een repliekmemorandum voorziet. Artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt wat volgt:

"de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld indien blijkt dat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist."

De repliekmemorandum wordt ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 40 bis § 4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft die rechtvaardigen waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indient in België en niet bij de Belgische consulaire of diplomatieke post in Turkije en dat zijn verzoek conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk ontvankelijk en gegrond is. Verzoeker voert als buitengewone omstandigheid zijn integratie in België aan en stelt dat een terugkeer naar Turkije een schending zou impliceren van artikel 8 van het EVRM, gelet op zijn huwelijk met een Belgische vrouw en gelet op zijn sociale en professionele banden met België. Verzoeker wijst er op dat hij inmiddels bijna vijf jaar in België verblijft en er het centrum van zijn belangen heeft opgebouwd. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij als echtgenoot van een Belg van rechtswege recht had op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40 bis §4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er op dat de Raad van State heeft bepaald dat buitengewone omstandigheden, niet noodzakelijk omstandigheden van overmacht zijn (RvS 9 april 1998, nr. 73.025) en dat de omzendbrief d.d. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaald dat *“de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen”*. Verzoeker stelt dat bijgevolg steeds een belangenafweging moet worden gemaakt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling *‘buitengewoon’* nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen. Vervolgens verwijst verzoeker nogmaals naar zijn vijf-jarig verblijf in België, zijn huwelijk met een Belgische en het feit dat zijn centrum der belangen in België ligt. Voorts verwijst hij naar zijn vaste tewerkstelling en naar het feit dat het onredelijk is dat hij zijn volledige hebben en houden en zijn werk zou moeten verlaten om een formaliteit te gaan vervullen in zijn land van herkomst. Bovendien wijst verzoeker er op dat het voor hem, gelet op het feit dat zijn toelating tot het verrichten van arbeid in België werd ingetrokken, op financieel gebied onmogelijk geworden is om terug naar Turkije te reizen en er een verblijfsvergunning af te wachten.

Tenslotte stelt verzoeker dat hij met een rechtsgeldig visum België is binnengekomen om er zijn echtgenote te vervoegen, doch dat hij thans het slachtoffer is geworden van de wispelturigheid van zijn echtgenote, die een procedure opstartte teneinde verzoeker toegang tot de echtelijke woonst te ontzeggen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de

Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn.
Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.
Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 maart 2008 blijkt dat verzoeker geen duidelijk onderscheid heeft gemaakt tussen de elementen die hij als buitengewone omstandigheid en de elementen die hij ten gronde aanvoert. Verzoeker voert het volgende aan:

- dat hij bijna zes jaar in België verblijft, gehuwd is met een Belgische en bijgevolg zijn centrum van belangen in België heeft opgebouwd. Gelet op zijn huwelijk in België alsook zijn vaste tewerkstelling zou het voor verzoeker onredelijk zijn dat hij zijn volledig hebben en houden zou moeten achterlaten om in zijn land van herkomst een formaliteit te gaan vervullen. Verzoeker heeft er dan ook alle belang bij om deze aanvraag in België te verrichten. Bovendien is hij zeer goed geïntegreerd, spreekt hij zowel Nederlands als Frans, heeft hij sociale contacten opgebouwd en is hij niet ten laste van de Belgische staat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Met betrekking tot verzoekers kritiek op de motivering over zijn integratie, wijst de Raad erop dat de buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verzoeker geeft geen redenen op waarom het voor hem ingevolge zijn integratie bijzonder moeilijk, zonet onmogelijk is om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het verkrijgen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. De gemachtigde van de minister kon dan ook redelijkerwijs concluderen dat de elementen van integratie op zich niet uitzonderlijk zijn en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het argument dat verzoeker vast werk heeft motiveert de bestreden beslissing het volgende:

Verder worden de buitengewone omstandigheden verondersteld aanwezig te zijn indien de aanvraag werd ingediend in legaal verblijf en wanneer alle voorwaarden voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf zijn vervuld zijnde ofwel als student ofwel door het verkrijgen van een arbeidskaart, beroepskaart ofwel op grond van samenwoning ofwel als zelfstandige werknemer die onderdaan is van een land in Centraal- of Oost-Europa. Dit is in casu niet het geval. Uit het KB houdende de uitvoering van de wet van 30/04/1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers blijkt uit art 2 dat volgende persoon is vrijgesteld van een arbeidskaart: de onderdaan van een Lidstaat van de Europese Economische Ruimte en MITS HIJ ZICH MET HAAR VESTIGT OF KOMT VESTIGEN haar echtgenoot. In casu is dit niet het geval. Betrokkene's echtgenote heeft de Belgische nationaliteit doch betrokkene kan niet genieten van het vestigingsrecht daar hij niet samenwoont met zijn echtgenote. Het gegeven dat betrokkene in België arbeid verricht kan dan ook niet weerhouden worden.

Verzoeker weerlegt deze motivering niet, doch beperkt zich tot een loutere herhaling van wat hij reeds in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf had aangehaald. Een loutere herhaling van zijn standpunten en het feit dat men het niet eens is met de motivering kan op zich niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk had moeten worden verklaard. Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State en naar de omzendbrief van 9 oktober 1997, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat van verzoeker geenszins verwacht wordt dat hij overmacht aantoonde. Evenwel toont verzoeker met zijn betoog, zoals ook blijkt uit de voormelde bespreking, niet aan dat het voor hem onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de betrokken machtiging aan te vragen. Evenmin maakt verzoeker met zijn theoretische uiteenzetting aannemelijk dat het beoogde doel en de beoogde gevolgen van de administratieve handeling buitengewoon nadelig zijn voor hem. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat hij als echtgenoot van een Belg van rechtswege recht had op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet en bijgevolg een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet overbodig is, stelt de Raad vast dat verzoeker een aanvraag tot vestiging in functie van zijn echtgenote indiende onder (oud) artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet, doch dat hem de vestiging werd geweigerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing en motiveerde onder meer het volgende:

“Uit het relatieverlag van 13 oktober 2004, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen de echtelieden. Burens stellen dat verzoeker en zijn echtgenote weinig samen worden opgemerkt. Dit is ook de bevinding van de wijkagent die stelt dat bij huisbezoeken ofwel slechts één persoon wordt aangetroffen, ofwel blijkt dat de echtgenoten niet samen slapen. De echtgenote van verzoeker slaapt in de slaapkamer, terwijl verzoeker op de zetel in de studio slaapt. Er blijkt ook weinig affectie tussen het koppel te zijn. Bovendien spreekt geen van beide voldoende de taal van de andere om een dialoog met elkaar te kunnen voeren. Verzoeker betwist deze gegevens niet. (...) Opdat er sprake zou zijn van een gezamenlijke vestiging volstaat het niet dat er een geldig huwelijk is. Terecht stelt de bestreden beslissing er minstens een gezinscel moet bestaan, waarbij een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet een reële, echtelijke band (levensgemeenschap) bestaan. Gelet op de voormelde stukken van het administratief dossier is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker bevond zich aldus niet in de voorwaarden om een recht te hebben op een verblijf van meer dan drie maanden. Indien verzoeker van mening is dat hij onder de nieuwe artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht heeft, dan dient hij een

aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen op grond van deze artikelen. Gelet op het feit dat zijn aanvraag tot vestiging hem reeds een eerste maal werd geweigerd onder de oude wetgeving, gelet op het feit dat verzoekers huwelijk nietig werd verklaard door de rechtbank van eerste aanleg van Gent, en dit vonnis gezag van gewijsde heeft, betreft het een blote bewering van verzoeker te stellen dat hij van rechtswege een verblijf heeft op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dient hij aldus aan de voorwaarden van deze bepaling te voldoen. Verzoekers argument is dan ook niet relevant voor het wettigheidsonderzoek van de bestreden beslissing.

Aangezien verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij van rechtswege gemachtigd is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, toont hij evenmin aan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt dat een terugkeer naar Turkije een schending zou impliceren van artikel 8 van het EVRM, gelet op zijn huwelijk met een Belgische vrouw en gelet op zijn sociale en professionele banden met België. Tevens stelt verzoeker dat hij inmiddels bijna vijf jaar in België verblijft en er het centrum zijner belangen heeft opgebouwd.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De bestreden beslissing verwijst naar het feit dat verzoekers aanvraag tot vestiging in functie van zijn echtgenote geweigerd werd en naar het gegeven dat deze weigering bevestigd werd door een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, alsook naar de nietigverklaring van het huwelijk. Overigens stelt verzoeker zelf in zijn verzoekschrift dat zijn echtgenote een procedure startte teneinde verzoeker toegang tot de echtelijke woonst te ontzeggen. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat er sprake is van een gezinsleven. Waar verzoeker verwijst naar zijn sociale en professionele banden met België, stelt de Raad vast dat de Raad van State echter meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Verzoeker heeft geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.